

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผล

การวิจัยเชิงสำรวจครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับของแรงงูใจไฟ้สัณฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยและเพื่อเปรียบเทียบแรงงูใจไฟ้สัณฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยในแต่ละชนิดกีฬา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเอเชียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 2 ณ ประเทศเวียดนาม จำนวน 84 คน จาก 5 ชนิดกีฬา (กีฬาวู่ว่าน้ำ แบดมินตัน เทเบิลเทนนิส กรีฑา และยกน้ำหนัก) โดยใช้แบบสอบถามที่ดัดแปลงจากแบบสอบถามการวัดแรงงูใจไฟ้สัณฤทธิ์ด้านกีฬาของสมบัติ กาญจนกิจ และนพรัตน์ เอี่ยมอดุง (สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทรุไทย, 2542) จำนวน 31 ข้อ ซึ่งแยกเป็นรายด้านได้ 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่อนอง ด้านการวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน โดยข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างถูกนำมาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติซึ่งทำการวิเคราะห์ ข้อมูลทั่วไปและระดับของแรงงูใจไฟ้สัณฤทธิ์ด้านกีฬาของกลุ่มตัวอย่าง โดยการหาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบแรงงูใจไฟ้สัณฤทธิ์ด้านกีฬาตามชนิดกีฬาของนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี LSD ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

นักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับของแรงงูใจไฟ้สัณฤทธิ์ด้านกีฬาโดยรวมอยู่ในระดับสูง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย มีระดับของแรงงูใจไฟ้สัณฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่อนอง และด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน และอยู่ในระดับปานกลาง 1 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผน และเมื่อเปรียบเทียบแรงงูใจไฟ้สัณฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทย ระหว่างชนิดกีฬา พบว่า นักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยทั้ง 5 ชนิดกีฬา มีระดับของแรงงูใจไฟ้สัณฤทธิ์ด้านกีฬาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาแรงงูใจไฟ้สัณฤทธิ์ด้านกีฬาในแต่ละด้าน พบว่า นักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยทั้ง 5 ชนิดกีฬา มีระดับของแรงงูใจไฟ้สัณฤทธิ์ด้านกีฬาในด้านความทะเยอทะยาน ด้านความรับผิดชอบต่อนอง ด้านการวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์

เฉพาะคนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขณะที่นักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย มีระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาในด้านความกระตือรือร้นและด้านความกล้าเสี่ยงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการวิเคราะห์ความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา ยังพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาในด้านความกระตือรือร้นมีความแตกต่างกันระหว่างกีฬาวัยน้ำกับกรีฑาและกีฬาวัยน้ำกับกีฬายกน้ำหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในด้านความกล้าเสี่ยงมีความแตกต่างกันระหว่างกีฬายกน้ำหนักกับกีฬาอื่น ๆ (วัยน้ำ เทเบิลเทนนิส แบดมินตัน และกรีฑา) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผู้วิจัยจึงขออภิปรายผลออกเป็น 2 ประเด็นหลัก คือ ระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย และความแตกต่างของระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยตามชนิดกีฬา

ระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทย

จากผลการวิจัย พบว่า นักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเอเชียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 2 ณ ประเทศเวียดนาม มีระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง ซึ่งส่งผลให้นักกีฬามีความมุ่งมั่นที่จะเพียรพยายามไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน ซึ่งการศึกษาได้ สอดคล้องกับกิลและคณะ (Gill et al., 1983) ที่พบว่า ส่วนหนึ่งที่ทำให้คนเราเข้าร่วมกิจกรรมที่นอกเหนือจากประโยชน์ทางด้านร่างกายและจิตใจ คือ มีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ แสดงให้เห็นว่าเมื่อนักกีฬามีความมุ่งมั่นหรือเพียรพยายามที่จะไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ในระดับที่สูงแล้ว ก็จะส่งผลให้นักกีฬามีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จสูงด้วยเช่นกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทย มีความทะเยอทะยาน ความกล้าเสี่ยง ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบต่อตนเอง และความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน อยู่ในระดับสูง รวม 5 ด้าน ซึ่งใกล้เคียงกับแนวคิดของแมคเคลแลนด์ (McClelland, 1953 อ้างถึงใน สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทรุไทย, 2542) และเฮอร์แมน (Herman, 1970 อ้างถึงใน นพรัตน์ เอี่ยมอดุง, 2539) ที่ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่า เป็นผู้ที่มีความทะเยอทะยานสูง มีความพยายามที่จะทำงานอย่างไม่ทอดทิ้ง เป็นผู้ที่มีความเสี่ยงปานกลาง มีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนและตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศในการทำงาน แต่เมื่อพิจารณาถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการวางแผนที่อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องมาจากนักกีฬาส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการวางแผนน้อย ไม่ว่าจะเป็นในการ

ฝึกซ้อม หรือการทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งสืบสาย บุญวิบูรณ์ (2542) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ฝึกสอนมีหน้าที่เป็นผู้บัญชาการและสั่งการให้นักกีฬาฝึกซ้อมหรือแข่งขันตามแบบหรือหลักการของตนเอง โดยนักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นน้อย จะเห็นได้ว่า การวางแผนในเรื่องของการฝึกซ้อมและการกระทำการกิจกรรมทางกีฬานั้น ส่วนใหญ่จะเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีม ทำให้นักกีฬามีประสบการณ์ในการวางแผนหรือการกำหนดเป้าหมายน้อย ดังที่ เฮร์เบิร์ตและเรย์ (Herbert & Ray, 1976) ได้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการกับเป้าหมาย (Needs and Goals) ไว้ว่า การกำหนดเป้าหมายใด ๆ ของมนุษย์ เป็นวิธีทางที่ช่วยให้ความต้องการได้รับการตอบสนองสามารถนับหรือวัดได้ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม เมื่อมนุษย์มีความต้องการที่ยังไม่ได้มีการตอบสนองเกิดขึ้น ก็จะทำให้มนุษย์สร้างเป้าหมายหรือจุดประสงค์ขึ้นมาแล้วมนุษย์ก็จะลงมือปฏิบัติตามเป้าหมายหรือจุดประสงค์นั้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักกีฬาคณพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการวางแผนอยู่ในระดับที่ลดลงมา คือ อยู่ในระดับปานกลาง

จากการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคณพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยแต่ละชนิคมมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาโดยรวมอยู่ในระดับสูงทั้งหมด แสดงว่า การเป็นนักกีฬาคณพิการดูเหมือนว่า แรงจูงใจในการฝึกซ้อมและแข่งขันเพื่อความเป็นเลิศไม่ลดน้อยลง แต่กลับมีสูงเช่นเดียวกับนักกีฬาปกติ ดังที่เฮนเชินและคณะ (Henschen et al., 1984) ได้ศึกษาพบว่า นักกีฬาโอลิมปิกที่มีมุมมองที่มีต่อกระบวนการด้านจิตวิทยาไม่แตกต่างกับนักกีฬาที่มีร่างกายปกติ เช่นเดียวกับเพนการ์ดและคณะ (Pensgaard et al., 1999) ได้ศึกษา ปัจจัยของแรงจูงใจ และการวางแผนการเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาพาราลิมปิกและนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูหนาวของประเทศนอร์เวย์ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีการวางแผนการเล่นไม่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้จึงน่าจะเป็นเรื่องที่น่าง่ายสำหรับผู้ฝึกสอนที่จะจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมและแข่งขันได้สะดวก และดำเนินการด้วยความมั่นใจว่า นักกีฬาพร้อมที่จะร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี ดังนั้นการเสริมสร้างศักยภาพทั้ง 3 ด้าน (ร่างกาย ทักษะ และจิตใจ) คงทำได้เช่นเดียวกับนักกีฬาปกติ โดยไม่มองว่านักกีฬามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาต่างกัน

อย่างไรก็ตามระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการวางแผนเป็นสิ่งที่ควรจะทำให้ความสำคัญมากขึ้น โดยผู้ฝึกสอนควรส่งเสริมให้นักกีฬารู้จักการวางแผนที่ดี มีการกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสม และให้นักกีฬาแสดงความคิดเห็นหรือมีส่วนร่วมต่อการวางแผนการฝึกซ้อมหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้มากขึ้น เพื่อให้ทั้งนักกีฬาและผู้ฝึกสอนมีการกำหนดเป้าหมายหรือความคาดหวังไปในทิศทางเดียวกัน เพราะการที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น จำเป็นที่ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาต้องมีการวางแผนร่วมกัน ดังที่สืบสาย บุญวิบูรณ์ (2542) ได้กล่าวไว้ว่า ในการเตรียมทีมทั้งผู้ฝึกสอนและนักกีฬาควรมีการประชุม สื่อสาร เพื่อให้ทราบถึงจุดมุ่งหมายของทีมทั้งในการฝึกซ้อมและ

แข่งขัน เมื่อมีความเข้าใจตรงกัน สร้างสานความคิด สร้างความเข้าใจที่สอดคล้องกัน รับทราบและ
รับผิดชอบร่วมกัน รับผิดชอบต่อหน้าที่ มีแนวปฏิบัติและความรับผิดชอบต่อแต่ละคนและผลต่อทีม
ซึ่งจะทำให้การดำเนินการเพื่อจะบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ ได้เร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

เมื่อพิจารณาระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคณพิการ ศิวแทนทีมชาติ
ไทยในแต่ละด้าน พบว่า นักกีฬาคณพิการ ทั้ง 5 ชนิดกีฬามีระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในด้าน
ความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น และด้านความรับผิดชอบต่อตนเองอยู่ในระดับสูงทุก
ชนิดกีฬา แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคณพิการ ศิวแทนทีมชาติไทยมีความทะเยอทะยานต้องการที่จะ
ประสบความสำเร็จ มีความเต็มใจ เอาใจใส่และตั้งใจจริงในการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา และมีความ
รับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับแมคเคลแลนด์ (McClelland,
1953 อ้างถึงใน สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทู ไทย, 2542) และเฮร์แมน (Herman, 1970
อ้างถึงใน นพรัตน์ เอี่ยมอคง, 2539, หน้า 37) ที่กล่าวถึง ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่า
เป็นผู้ที่มีความทะเยอทะยานสูง มีความพยายามที่จะทำงานอย่างไม่ทอดทิ้ง มีความรับผิดชอบต่อ
พฤติกรรมของตนและตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศในการทำงาน แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นนักกีฬา
ที่มีร่างกายพิการหรือปกติ ความรู้สึกละเหวถยาน กระตือรือร้น และความรับผิดชอบต่อตนเอง
หรือสภาพทางจิตใจอาจไม่ได้พิจารณาไปด้วย

แต่เมื่อพิจารณาระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคณพิการ ศิวแทนทีม
ชาติไทย ทั้ง 5 ชนิดกีฬาในด้านความกล้าเสี่ยง ด้านการวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะ
ตน พบว่า มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาทั้งระดับสูงและปานกลางนั้น แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคณ
พิการ ศิวแทนทีมชาติไทย มีความกล้าตัดสินใจที่จะกระทำสิ่งที่เป็นไปได้ มีการกำหนดเป้าหมาย
และมีความเป็นตัวของตัวเองอยู่ในระดับสูงบ้างและปานกลางบ้าง ดังนั้นผู้ฝึกสอนจึงเป็นปัจจัยที่
สำคัญที่มีผลต่อแรงจูงใจทั้งระยะสั้นและยาวของนักกีฬา เพื่อให้ให้นักกีฬามุ่งมั่นในการฝึกซ้อม
และให้บรรลุจุดหมายที่ต้องการทางการกีฬา ดังที่สปีซาย บุญวิบุต (2542) ได้กล่าวไว้ว่า การ
เตรียมทีมเพื่อประสพผลสำเร็จและเพื่อความเป็นเลิศนั้นเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย
กระบวนการสังคม ปรัชญา และค่านิยมของกลุ่มนั้นหรือสังคมนั้นในการกำหนดกรอบของการ
ดำเนินงานทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้มีผลต่อการเตรียมทีมในการพัฒนา
ความสามารถและแสดงศักยภาพทางกีฬาได้จากการฝึกซ้อมที่ต่อเนื่องและเป็นเวลานาน การคง
จิตใจให้มีแรงกระตุ้นทั้งทางร่างกายและความคิด ในความเป็นจริงไม่ใช่แต่ตัวนักกีฬาท่านั้นที่
จัดการ แต่ต้องอาศัยหรือได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลรอบข้างทั้งทางตรงและทางอ้อม นับตั้งแต่
เพื่อนร่วมทีม พ่อ แม่ พี่น้อง และที่สำคัญที่สุด คือ ผู้ฝึกสอน ที่ต้องมีความรู้ความเข้าใจใน
กระบวนการทางจิตวิทยาในการสร้างและพัฒนาทีม ตลอดจนจัดสรรบรรยากาศในทีมให้มีความ

สนุก ทำท่าย มุ่งมั่นในการฝึกซ้อม ทุกคนล้วนแสดงศักยภาพอย่างเต็มที่และช่วยเหลือให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

ความแตกต่างของระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคณพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย

จากผลการวิจัยเปรียบเทียบระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคณพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยตามชนิดกีฬา ได้แก่ วาสนา เทเบิลเทนนิส แบดมินตัน กรีฑา และยกน้ำหนัก พบว่า นักกีฬาคณพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย ทั้ง 5 ชนิดกีฬามีระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับสูง และไม่มี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษานี้พบว่า นักกีฬาคณพิการตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาในทุกชนิดกีฬาอยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคณพิการตัวแทนทีมชาติไทยมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ต้องการมีชื่อเสียง ต้องการเป็นที่ยอมรับจากคนในสังคม ต้องการค่าตอบแทนจากการฝึกซ้อมหรือการแข่งขันเช่นเดียวกับนักกีฬาปกติ ดังที่เมอร์เรย์ (Murry, 1964 อ้างถึงใน สุริย์ พันธรัณย์, 2541, หน้า 19) ได้สรุปความต้องการของมนุษย์ไว้หลายประการ ได้แก่ มนุษย์มีความต้องการที่จะเอาชนะฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ มีความต้องการความสำเร็จ มีความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว มีความต้องการสร้างความประทับใจในตนเองให้แก่ผู้อื่น มีความต้องการรักษาชื่อเสียง มีความต้องการหลีกเลี่ยงจากการถูกตำหนิหรือลงโทษ เป็นต้น การศึกษาครั้งนี้ และการศึกษาก่อนหน้านี้ยังพบว่า นักกีฬาคณพิการตัวแทนทีมชาติไทย ทั้ง 5 ชนิดกีฬา มีระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคณพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยจากทุกชนิดกีฬามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูงไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นนักกีฬานักใดก็ตาม นักกีฬาคณพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยที่เล่นกีฬานั้นมีความตั้งใจ มุ่งมั่นที่จะทำให้ตัวเองทำได้ ทำได้ดี โดยชนิดของกีฬาเป็นเพียงสิ่งที่ตัวเองชอบหรือถนัด หรือทำได้ดีที่สุด ทำให้ความรู้สึกจากการที่ทำอะไรได้ เล่นกีฬาอะไรได้จะเป็นสิ่งที่จูงใจให้นักกีฬาขังคงมุ่งมั่น ทุ่มเทอยู่ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ กิลและคณะ (Gill et al., 1983) ได้กล่าวว่า ปัจจัยในการเข้าร่วมกิจกรรมที่นอกเหนือจากประโยชน์ทางด้านร่างกายและจิตใจแล้ว มนุษย์คำนึงถึง ความสนุกสนาน ความตื่นเต้นท้าทาย มีจุดมุ่งหมายที่จะประสบความสำเร็จ การได้รับรางวัล ผลทางสรีระและผลทางสังคม ขณะที่เฮนเชินและคณะ (Henschen et al., 1984) ได้ทำการศึกษาถึงการเปรียบเทียบมุมมองที่มีต่อกระบวนการด้านจิตวิทยาของนักกีฬาที่มีร่างกายปกติกับนักกีฬาพิการ พบว่า นักกีฬาพิการมีมุมมองที่มีต่อกระบวนการด้านจิตวิทยาไม่แตกต่างกับนักกีฬาที่มีร่างกายปกติ จึงแสดงให้เห็นว่า ในด้านจิตวิทยาการกีฬานั้น ไม่มีความ

แตกต่างกันระหว่างคนที่มีร่างกายปกติหรือคนพิการ นอกเหนือจากการศึกษาของเฮนเซ็นและคณะแล้ว ผู้วิจัยได้สอบถามและรับความคิดเห็นจากผู้ฝึกสอนบางคนว่า การที่นักกีฬาคนพิการหันมาเล่นกีฬา ก็เนื่องด้วยปัจจัยหลายประการ เช่น มีความต้องการที่จะเล่นกีฬาเพื่อสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง ให้เป็นที่ยอมรับจากคนในสังคม เพื่อการดำเนินชีวิตอยู่โดยไม่เป็นภาระของครอบครัวหรือสังคม ซึ่งนักกีฬาคนพิการบางส่วนที่ได้ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว คือ ประกอบอาชีพเป็นช่างอิเล็กทรอนิกส์รับซ่อมวิทยุ โทรทัศน์และคอมพิวเตอร์ บางส่วนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนต่าง ๆ เช่น โรงเรียนอาชีวะพระมหาไถ่ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ นักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยส่วนใหญ่มีการดำเนินชีวิตจากเงินที่ได้จากการฝึกซ้อมและเงินรางวัลจากการแข่งขัน ซึ่งสุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) กล่าวว่า นักกีฬาในสมัยก่อนเล่นกีฬาเพราะมีแรงจูงใจภายในเป็นส่วนสำคัญโดยไม่มี การตั้งรางวัลเหมือนดังเช่นปัจจุบัน ซึ่งในปัจจุบันมีแรงจูงใจจากภายนอกเข้ามามีบทบาทต่อการ กีฬามากขึ้น ทั้งรายได้ที่มาจากเบี้ยเลี้ยงซ้อม และหากได้รับเหรียญรางวัลในการแข่งขันก็จะมีเงิน รางวัลเป็นจำนวนมาก ดังนั้นแรงจูงใจจากภายนอกจึงเป็นสิ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้นักกีฬาทุ่มเท เอาจริงเอาจัง ทำให้การฝึกซ้อมและแข่งขันเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและได้ผลสูงสุด

ในความไม่แตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาในทุกชนิดกีฬานี้ ได้สอดคล้องกับ กิลล์และคณะ (Gill et al., 1983) ที่ศึกษาพบว่า แรงจูงใจของนักกีฬาประเภทต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน และแรงจูงใจที่เข้าร่วมประกอบด้วย สภาพของความสำเร็จ บรรยากาศในทีม ความสัมพันธ์ ระหว่างเพื่อน สมรรถภาพทางกายที่ดี ความแข็งแรง การพัฒนาทักษะ และความสนุกสนาน นั้น แสดงให้เห็นว่า การเล่นหรือฝึกซ้อมกีฬาในแต่ละชนิด ในแต่ละบุคคลนั้น อาจขึ้นอยู่กับความถนัด ความชื่นชอบหรือความรักในกีฬานั้น ๆ ดังที่ ไรอันและคณะ (Ryan et al., 1997) ได้ศึกษาพบว่า ความรัก ความต้องการ และความท้าทายของการเล่นกีฬาจะส่งผลต่อการรักษาและคงสภาพ แรงจูงใจในการเล่นกีฬาไว้ ซึ่งเทเวศร์ พิริยะพูนท์ (2528) ได้กล่าวเสริมว่า แรงจูงใจเกิดขึ้นได้จาก หลายสาเหตุ เช่น ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า ในอนาคต ซึ่งเมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกทางบวกหรือความพึงพอใจในการกระทำกิจกรรมหรือกีฬา ก็ส่งผลให้นักกีฬาสามารถที่จะแสดงศักยภาพ ความสามารถของตนเองออกมาได้อย่างเต็มที่ จึงทำให้นักกีฬามีแรงจูงใจที่จะกระทำกิจกรรมหรือกีฬานั้นต่อไป ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักกีฬามีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ที่จะกระทำกิจกรรมหรือกีฬาอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับ สืบสาย บุญวิบูรณ์ (2536) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นแนวทางในการกระตุ้นให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมออกมาด้วยความพึงพอใจ และเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่จะให้ถอยหนีหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และ ความตั้งใจที่จะประพฤติดหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าหมาย และขณะที่ สุรัชชัย พันธุ์กำเนิด (2544) ที่ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักเรียน โรงเรียนกีฬา พบว่า มีความมุ่งมั่นต่อการ

เล่นเพื่อการพัฒนาและรู้สึกพึงพอใจต่อสิ่งที่ตนเองกระทำ เพื่อต้องการที่จะประสบความสำเร็จในขั้นที่สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

1. จากการวิจัยพบว่า นักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีต่อการกีฬาไม่ว่าจะเป็นในด้านการพัฒนาทักษะสมรรถภาพทางกาย และสมรรถภาพทางจิต เพื่อนำไปสู่ความเป็นเลิศทางด้านกีฬานักกีฬาคคนพิการในอนาคต ดังนั้นผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะว่า ผู้ฝึกสอนกีฬาและผู้ที่เกี่ยวข้องน่าจะนำเทคนิคจิตวิทยาการกีฬามาใช้ควบคู่กับการฝึกซ้อม เพื่อให้ นักกีฬาสามารถรักษาระดับของแรงจูงใจที่จะมุ่งมั่น พยายามไปสู่ความสำเร็จให้ยังคงสูงอยู่เสมอ และมุ่งเน้นการเสริมสร้างด้านร่างกายและเทคนิคให้มากขึ้นด้วย

2. เนื่องจากด้านการวางแผนเป็นด้านที่อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งต่ำกว่าด้านอื่น ๆ ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาที่อยู่ในระดับสูง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้ฝึกสอนควรเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมหรือสามารถแสดงความคิดเห็นต่อการวางแผนในการฝึกซ้อมหรือการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้จะทำให้ นักกีฬาเห็นคุณค่าและความสำคัญของตนเองที่มีต่อการฝึกซ้อมหรือแข่งขัน อีกทั้งควรนำเอาหลักวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้กับการศึกษาและฝึกสอน นักกีฬาให้มากยิ่งขึ้นโดยเน้นด้านการวางแผน เพื่อกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสม และมุ่งถึงผลสำเร็จของงานในอนาคต เพื่อจะได้นำมาพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาให้ได้แสดงออกถึงความสามารถสูงสุดและช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการกีฬา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักกีฬาคคนพิการกับนักกีฬาที่มีร่างกายปกติ ตัวแทนทีมชาติไทย

2. ควรมีการศึกษาสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคคนพิการตัวแทนทีมชาติไทย

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่าง

3.1 นักกีฬาคคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยที่ประสบความสำเร็จจากการแข่งขันกับนักกีฬาคคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยที่ไม่ประสบความสำเร็จจากการแข่งขัน ในกีฬานชนิดเดียวกัน

3.2 กีฬาที่เคยประสบความสำเร็จจากการแข่งขันและกีฬาที่ไม่ประสบความสำเร็จจากการแข่งขันกีฬาคคนพิการ